

PAVOUÁĀEEK - 1.

PÁjtek, 09 Á•erven 2023

Jakub stÁj l pÁ™ed vstupem plzeÁˆskÁ© zÁjkladnÁ- Ájkoly á€žrÁ-Á¼ovkyâ€œ a nemohl se rozhodnout, co bude dÁ›lat. OstatnÁ s radostnÁ½m povykem vyrÁjÁ¼ely blbnout do parku, jezdit na kolech, hrÁj t fotbal nebo domÁ. Ta poslednÁ- varianta ale Jakuba odpuzovala ze vÁjeho nejvÁ-c. DomÁˆâ€ine, to ne â€“ Á•Á-m pozdÁ›ji tam pÁ›jde, tÁ-m lÁ©pe. PodÁ-val se na svoje n digitÁjlnÁ- hodinky, kterÁ© mu dal jako Á°platek tÁjta. Ukazovaly Á•as 14:03. Stisknul tlaÁ•Á-tko Date, hodinky zapÁ-paly a ukÁjzaly datum 10.06.1999. UÁ¼ jen dvacet dnÁ- a bude konec Ájkolyâ€!

Byl krÁj snÁ½ Á•ervnovÁ½ den, vzduch vonÁ› l lÁ©tem a vÁjichni mysleli jen na pÁ™ichÁjzejÁ-cÁ- prÁjzdniny. VÁjichni se na nÁ› tÁ› Ájili. VÁjichni kromÁ› Jakuba.

NÁ›co ho zaÁjimralo ve vÁ›nÁ› rozcuhanÁ½ch, blonÁ•atÁ½ch vlasech.

â€žPAVOUÁĀEEK!â€œ zaÁ™val mu do obliÁ•eje spoluÁ¼Áj, kterÁ½ pÁ™ed nÁ›j skoÁil a prsty u otevíenÁ© pusy naznaÁil cvakÁjnÁ- chelicer, jako kdyby byl monstrem z filmu PredÁjtor. Jakub leknuťm ztuhl.

â€žGet to da choppa!â€œ zakÁ™jÁ•el dalÁjÁ- kluk z 8. A a oba se smÁ-chem utÁ-kali pryÁ•. Jakub se pokusil usmÁj t, ale vznikl z toho jen pokÁ™ivenÁ½ Ájkleb. Nemohl se pohnout. VÁ›dÁ›l, Á¼e to byla jen sranda â€“ kvÁli tÁ© hysterickÁ© scÁnÁ›, kterou udÁ›lal pÁ™ed tÁ½dnem na hodinÁ› tÁ›lovciku. Ale nemohl si pomoci, pÁ™edstava pavouka prodÁ-rajÁ-cÁ-ho se jeho vlasy pomocÁ- dlouhÁ½ch chlupatÁ½ch noÁ¼iÁ•ek, cvakajÁ-cÁ- jedovatÁj kusadlaâ€! Jakub chvilku odolÁjval nutkÁjnÁ- smÁ©st si toho imaginÁjrnÁ-ho pavouka z hlavy, ale nakonec to nevydrÁ¼el a nervÁznÁ› si protÁ™epal vlasy. Co kdyby ho tam spoluÁ¼Áj jen nepoÁjimral, ale tÁ™eba mu tam pavouka opravdu dal?

Fajn, byl to jen vtip. Ale nepÁ™Á-jemnÁ½ pocit zÁ› stal. Jakub se znovu zamyslel, kam pÁ›jde. DomÁˆ to nebude. To, jak se tu kolem nÁ›j vÁjichni radovali z krÁj snÁ©ho letnÁ-ho dne, ho uvÁj dÁ›lo do deprese a nechuÁ¼ jÁ-t domÁˆ se jeÁj tÁ› zvÁ›tÁjila. AtmosfÁ©ra tam byla nesnesitelnÁj. Jeho rodiÁ•e uÁ¼ se nehÁjdali, jen mlÁ•eli. Ale to bylo moÁ¼nÁj jeÁj tÁ› horÁjÁ-. Byli potichu tak, Á¼e mÁ›l pocit, Á¼e se v jejich pÁ™Á-tomnosti udusÁ-.

NechtÁ›l, aby se tÁjta s mÁj mou rozvedli, ale zÁjroveÁˆ se na to tÁ› Ájil. SkonÁ•Á- tÁ-m to dusno. TÁjta se odstÁ›huje a tÁ™eba to bude lepÁjÁ-. PÁ™i tÁ© pÁ™edstavÁ›, Á¼e bude bez tÁjty, mu skoro vyhrkly slzy. Jako nÁ›jakÁ©mu uplakÁjnkovi. Posunul si brÁ½le na nose a zaÁ•al se loudat smÁ›rem pryÁ• od Ájkoly. NevÁ›dÁ›l pÁ™esnÁ›, kam jde, prostÁ› Ájel. DÁjval nohu pÁ™ed nohu a sunul se dopÁ™edu, jako stroj.

****

Po chvÁ-li si uvÁ›domil, Á¼e jde smÁ›rem zahrÁj dkÁjÁ™skÁ© kolonii. Byl tam klid. A byla tam starÁj laviÁ•ka, kde si mohl sednout, vyndat knÁ-Á¼ku a Á•Á-st si. V batohu mÁ›l jeÁj tÁ› pÁ›lku svaÁ•iny, kterou nesnÁ›dl dopoledne. Mohl by tam klidnÁ› sedÁ›t aÁ¼ do veÁ•era a pak se jen nenÁjpadnÁ› pÁ™i plÁ-Á¼it domÁˆ a potichu se protÁjhnout do svÁ©ho pokoje.

V tom zamyÁjlenÁ- si nevÁjiml, Á¼e u napÁ›l zarostlÁ© cesty k zahrÁj dkÁjÁ™skÁ© kolonii postÁj vajÁ- tÁ™i kluci. KouÁ™ili a

nĀĀ•emu se smĀĀjli. Poznal je, byli to tĀ™mi nejhorĀĀĀ- parchanti na celĀ© rĀĀ¾ovce. Jeden z nich Ā€“ na svĀĵ vĀĵk obrovskĀ½ hromotluk pĀ™ezdĀ-vanĀ½ nĀĵak jako Kombajn Ā€“ uĀ¾ moĀ¾nĀĵi dokonce ani do jeho Āĵkoly nechodil? NepĀ™estupoval nĀĵhodou kvĀĵli nĀĵakĀ©mu prĀĀĵivihu jinak?

To, Ā¾e si toho malĀ©ho gangu nevĀĵiml vĀ•as, byla chyba. JeĀĵtĀĵ vĀĵtĀĀ- chybou ale bylo, Ā¾e prudce zatoĀ•il a zaĀ•al je obchĀĵzet obloukem. Chyba, ty demente!, nadĀĵival si v duchu. Kdyby dĀĵlal jakoby nic a prostĀĵ kolem nich proĀĵjel, moĀ¾nĀĵi by ho nechali. Takhle zavĀĵtĀ™ili koĀ™ist.

Ā€ŹA hele, neni to ten proslulej KubĀ-k?Ā€œ Ā™ekl hubeĀ•our v Ā•ernĀ© koĀ¾enĀ© bundĀĵ, kterĀ©mu vĀĵichni Ā™Ā-kali BudĀ-k Ā€“ kvĀĵli tomu, jak ĀĀĀ-lenĀĵ mu pĀ™eskakoval pubertĀĵlnĀ- hlas. Odlepil se od plotu, o kterĀ½ se pĀ™edtĀ-m leĀ¾Ā©rnĀĵ opĀ-ral, a popoĀĵel tak, aby stĀĵil Jakobovi v cestĀĵ.

Ā€ŹKubĀ-k blbĀ-k,Ā€œ pĀ™idal se ten mohutnĀ½ kluk, Kombajn, a stoupl si vedle BudĀ-ka.

Ā€ŹJeĀ¾iĀĵi, drĀ¾ hubu, Zetor,Ā€œ Ā™ekl mu BudĀ-k a obrĀĵtil oĀ•i v sloup. Aha, takĀ¾e ne Kombajn, ale Zetor, pomyslel si Jakob. V duchu by se tomu i zasmĀĵil, ale ne teĀ•, kdyĀ¾ na nĀĵj tiĀĵje civĀĵl i ten tĀ™etĀ- kluk. Ten opravdovĀ½ postrach. StĀĵil tam, opĀ™enĀ½ o zrezivĀĵĀ½ plot zarostlĀ© zahrĀĵdky a pomalu vypouĀĵtĀĵl cigaretovĀ½ kouĀ™. UpĀ-ral na Jakuba zĀĵĀ™ivĀĵ modrĀ© oĀ•i a o nĀĵĀ•em pĀ™emĀ½Āĵlel. Jakobovi z toho pohledu pĀ™ejel mrĀĵz po zĀĵdech. Zetor a BudĀ-k Ā•ekali, co Ā™ekne modrookĀ½ ĀĵĀ©f jejich gangu.

Ā€ŹHmmmĀ€!BudĀ-k, tohle je ten Kuba, o kterym jsi vyprĀĵvĀĵl? Ten co mĀĵl hysterĀĵk na hodinĀĵ tĀĵĀĵku?Ā€œ Ā™ekl a pousmĀ-val se u toho. UsmĀ-val se tak, Ā¾e se Jakobovi zaĀ•aly potit dlanĀĵ. Tenhle kluk byl divnĀ½. Jakob vĀĵdĀĵl, Ā¾e chodĀ- do devĀ-tky a Ā¾e se jmenuje Honza. VĀĵdĀĵl to, protoĀ¾e si o nĀĵm vĀĵechny holky tiĀĵje Āĵpitaly a Ā™eĀĵily, s kĀ½m teĀ• asi chodĀ- a jak je hroznĀĵ krĀĵsnej. VĀĵdĀĵl to i kvĀĵli tomu, Ā¾e o nĀĵm slyĀĵel, Ā¾e prĀ½ zabĀĵel koĀ•ky po celĀ© Plzni. JednĀ© prĀ½ dokonce vytahal z rozĀ™Ā-znutĀ©ho bĀ™icha stĀ™eva a povĀĵsil je na plot uĀ•itelce dĀĵjepisu. Za to, Ā¾e mu dala dvojku. AspoĀ^ to tak Ā™Ā-kali spoluĀ¾Āĵci. Jakobovi ta historka pĀ™iĀĵla pĀ™itaĀ¾enĀĵi za vlasyĀ€li kdyĀ¾ teĀ•, kdyĀ¾ na nĀĵj ten kluk tak divnĀĵ koukal, si najednou nebyl Ā•plnĀĵ jistĀ½.

Ā€ŹJo, to je on. KvĀĵli blbĀ½mu kĀ™iĀ¾Āĵkovi na xichtĀĵ jeĀ•el jak paviĀĵn. Podle mĀĵ se z toho i posral, protoĀ¾e se pak na pĀĵ hodiny zavĀ™el na hajzlĀ-ku,Ā€œ Ā™ekl BudĀ-k a zasmĀĵil se. PĀ™i poslednĀ-vĀĵtĀĵ mu hlas poskoĀ•il o pĀĵ oktĀĵvy nahoru.

Honza si Jakuba dĀĵil beze slova prohlĀ-Ā¾el studenĀ½ma, rybĀ-ma oĀ•ima. Znovu potĀĵhl z cigarety a kouĀ™ pak frajersky vypustil nosem. Jakob pĀ™eĀĵĀĵpl a nervĀ¾znĀĵ si na nose posunul brĀ½le. ĀĀ©f pubertĀĵlnĀ-ho gangu pĀ™istoupil Ā•plnĀĵ k nĀĵmu, chytil ho obĀĵma rukama za ramena a prudce ho otoĀ•il tam a zpĀĵt. Mezi prsty mĀĵl pĀ™itimom poĀ™Āĵd zapĀĵlenou cigaretu, ze kterĀ© odpadl kus popela. Jakob nechĀĵpal, proĀ• s nĀ-m tak lomcuje, ale mĀĵl strach se tomu brĀĵnit. TĀ™eba se to jeĀĵtĀĵ nĀĵak obrĀĵtĀ- ve vtĀĵ?

Ā€ŹHmmm, vypadĀĵ Ā•istĀĵ zezadu i zepĀ™edu,Ā€œ Ā™ekl Honza, potĀĵhl z cigarety a pak vydechnul dĀ½m Jakobovi pĀ™Ā-mo do oblĀ•eje. Ā€ŹTak co, Kubo, z toho pavouĀ•ka ses pochcal a nebo posral? Nebo oboje?Ā€œ

Zetor i BudĀ-k se zasmĀĵili. Honza si stoupl vedle Jakuba a dal mu kamarĀĵdsky ruku kolem ramen.

Ā€ŹTo je fuk, Kubo. Dostal jsem nĀĵpad, jak to udĀĵlat, aby ses pĀ™Ā-ĀĵtĀĵ neposral ani nepochcal. ChceĀĵ ten nĀĵpad slyĀĵet?Ā€œ

Ā€ŹJĀĵĀ€!hele, jĀĵi uĀ¾ musĀ-m jĀ-t. ZĀ-tra je jeĀĵtĀĵ ten zĀĵvĀĵreĀ•nĀ½ test zĀ€Ā€œ

â€žChceš ten nápad slyšet, â€œ Á™ekl

Honza a tentokrát to nebyla otázka. Zaryl prsty do Jakubova ramene a pÁ™imÁ™knul si ho silněji k boku. Jeho kumpáni se znova zasmáli, protože oĎekÁ™ivali nÁ™jakou novou, zajÁ™mavou zÁ™bavu.

â€žJo, tak mi ten nápad Á™ekni.

Ale já se nepodÁ™lal. Jen se mi blbÁ™ dejchaloâ€šâ€œ

â€žMÁ™ by se taky blbÁ™ dejchalo,

kdybych mÁ™l nasrÁ™no v trenÁ™ích.â€œ OpÁ™t smÁ™ch. Ten kluk byl divnÁ™½, ale vÁ™dÁ™l, jak pobavit svoje kÁ™moÁ™je. â€žAle to je fuk, Kubo. Ten mÁ™j nápad totiÁ™¾ je, Á™e na tobÁ™ provedeme takovouâ€šâ€šivou magii. Bude to kouzlo, dÁ™ky kterÁ™½mu uÁ™¾ Á™¾Á™dnou nehodiĎku ala blÁ™to na hÁ™mÁ™ti mÁ™t nebudeÁ™. Super, ne?â€œ zeptal se. Hodil na zem zbytek cigarety a zamÁ™kl jÁ™- podrÁ™¾kou. Jakub nevÁ™dÁ™l, jestli mÁ™j odpovÁ™dÁ™t nebo ne.

â€žVidim, Á™e si samou vĎÁ™nostÁ™-

Á™plnÁ™ ztratil hlas,â€œ Á™ekl Honza a vyrazil po cestÁ™ do zahrÁ™dkÁ™Á™skÁ™ kolonie. Jakuba poÁ™mÁ™d kamarÁ™dsky svÁ™ral kolem ramen, takÁ™e ho vlekl sebou. MÁ™vl na ostatnÁ™, aby Á™li taky.

Jakub cÁ™til, jak v nÁ™m roste

nepÁ™Á™jemnÁ™½, animÁ™lnÁ™ strach. V krku mÁ™l najednou obrovskÁ™½ knedlÁ™-k. VÁ™echny ty historky, co o tÁ™hle partÁ™ slyÁ™jelâ€šâ€š kdyby byla pravda jen pÁ™lka z nich, byl v hÁ™ji. ProĎ, sakra, Á™jel zrovna sem?!

VÁ™dÁ™l, Á™e nemÁ™j Á™anci utÁ™ct.

Taky vÁ™dÁ™l, Á™e ho klidnÁ™ seÁ™eÁ™ou jak Á™ito. VidÁ™l, jak na zaĎÁ™tku roku zmlÁ™tili jeho spoluÁ™Á™ka Adama. A kdyÁ™ zmlÁ™tili i Adama, toho vysportovanÁ™ho kluka, co umÁ™l dÁ™lat salta a bez problÁ™mu se patnÁ™ctkrÁ™t pÁ™titÁ™hl na hrazdÁ™, tak s nÁ™m, hubenÁ™½m knihomolem, vytÁ™mou podlahu jak se Á™pinavÁ™½m hadrem. MusÁ™ se z toho nÁ™jak vykecat.

â€žHele, Honzo, já faktâ€šâ€œ vÁ™-c

Á™Á™ct nestihl. Honza mu totiÁ™¾ podrazil nohy a shodil ho na zÁ™da. Pak na nÁ™j okamÁ™itÁ™ skoĎil, kleknul si kolenama na jeho bicepsy a sevÁ™el mu prsty kolem krku. ZaĎal ho Á™krtit.

â€žHele, kÁ™mo, dovolil

jsem ti snad Á™mÁ™kat mi kÁ™estnim jmÁ™nem? Co?â€œ zasyĎel vztekle. Jakub se snaÁ™¼il vyprostit, ale zbylÁ™ dva kluci pÁ™iskoĎili na pomoc a pÁ™imÁ™knuli mu ruce i nohy k zemi tak pevnÁ™, Á™e se nemohl ani pohnout. Honza sevÁ™el prsty kolem jeho jeÁ™tÁ™ pevnÁ™ji. Tohle nebyl ten druh opatrnÁ™ho pÁ™iÁ™krcenÁ™, kdyÁ™ se kluci jen tak Á™piĎkujou. ModrookÁ™½ hezoun sevÁ™el prsty tak silnÁ™, aÁ™ mu zbÁ™lely klouby. Jakub zabÁ™ral ze vÁ™ech sil, ale nedokÁ™zal se ze sevÁ™enÁ™ vyprostit. CÁ™til jak mu lezou oĎi z dÁ™lkÁ™ a jak mu jazyk sÁ™m od sebe vylÁ™zÁ™ z Á™st. PaneboÁ™e, on mÁ™ uÁ™krtÁ™! PaneboÁ™e, ne!

Honza zvedl oĎi ke kamarÁ™dÁ™m a

Á™ekl: â€žDovolil jsem mu, aby mi Á™mÁ™kal jmÁ™nem?â€œ PatnÁ™ctiletÁ™½ obÁ™mÁ™k Zetor zavrtÁ™l hlavou. Vypadal trochu nervÁ™znÁ™.

Honza nÁ™hle povolil stisk a

Jakub se sÁ™pavÁ™ nadechl s hlasitÁ™½m HĎĎĎĎĎĎĎĎ. PÁ™ed oĎima se mu roztanĎila svÁ™tÁ™lka, jak se mu nÁ™hle do mozku opÁ™t naválila krev. Honza ho pÁ™mÁ™telsky poplÁ™cal po tvÁ™mÁ™i zamÁ™enÁ™ slzami.

â€žHele, ale vlastnÁ™ proĎ ne.

KlidnÁ™ mi Á™mÁ™kej Johnny, jako tyhle dva opiĎÁ™ici. Jsme pÁ™ece kÁ™moÁ™ji, ne?â€œ usmÁ™l se a pomÁ™hal mu vstÁ™t. â€žNavÁ™c my tÁ™ teĎ tady s doktorem Zetorem a docentem BudÁ™kem uzdravÁ™me. A ty nÁ™m za to hezky podÁ™kujeÁ™.â€œ VyhublÁ™½ BudÁ™k se zasmÁ™l, upravil si pÁ™mÁ™liÁ™ velkou koÁ™enou bundu s logem jeho milovanÁ™ deathmetalovÁ™ kapely a dal Jakobovi pÁ™mÁ™telskÁ™½ pohlavek. Jeho velkÁ™½ kÁ™moÁ™j Zetor se nezasmÁ™l, jen se trochu zmatenÁ™ uÁ™klÁ™bl a Ďekal, co budou jeho aktivnÁ™jÁ™- kamarÁ™di dÁ™lat

děj.

„Vy máš jak máš,“ řekl ze sebe

Jakub. Krk ho bolel a pátl pokusu promluvit chraplavě, jako kdyby měl anginu.

Navíc si teprve teprve uvědomil, že vlastně i brečel. Sice ti je, ale brečel. Za

čím máš se mi bude trnct a už zase bulím, kurvafix!, nadával si v duchu,

protože věděl, jak pateticky vypadá a že tím tomu dělníkovi dělá jenom klukovi dělá jenom

to, co chtěl. Ale nemohl si pomoci. Běl se. Hodně se běl.

Budík mu dal znova pohavek,

tenkrát silně: „Hele tady primá Johnny,“ řekl, „že máš podkovat.“

Jakub se zoufale podával na Zetora,

ale ten vypadal jen zmataně. Ne, ten mu nepomůže. Zatlul píšť, ale nakonec s

obrovským pocitem poněkud enervovaně vykročil skrz bolavé hrdlo: „Děkuju,

pane primá,“ řekl.

Honza mu s úsměvem ukázal na

prstech gesto OK a postrčil ho směrem děj, na cestu mezi zarostlými zahrádky.

„Tak, jdeme do ordinace,“ řekl

a spolu s Budíkem ho donutili pokračovat v chůzi dál chůzi asi pět set metrů. K

Jakubovi směle nikoho nepotkali, protože zahrádky byly opuštěné, pomalu

zarostly a čekaly na zbourání, rozorání a vstavbu nějaké nové silnice. Kdyby

už si začal dělat, že se přeci jen zkusí vytrhnout, utkat a volat o pomoc,

Honza se náhle zastavil.

„Tak jsme tady. Sanatorium

primá Johnnyho. Jen a jen pro tebe, kamaráde,“ řekl a ukázal na děru v

rezavém plotě, která vedla na zarostlou zahradu. Uprostřed zahrady stál

opuštěný domek s loupající se omítkou.

Jakub začal znovu brečet.

pokračování - v pondělí -

NIKOLA BORNOVÁ